

MISTROVSTVÍ EVROPY 2013 VE SNOOKERU HRÁČŮ DO 21 LET A TÝMŮ

BORSKO JEZERO - SRBSKO • 18. 3. - 28. 3. 2013

Mistrovství Evropy probíhalo bez české účasti, bohužel protože máme i ve snookeru velmi slušné hráče. Jmenujme především Honzu Meisnera, který dokáže zahrát 80 bodové brejky. Vedle něj se může hrdě postavit Aleš Herout, který dokáže u nás porážet i ty nejlepší hráče a potrápit Lukáše Křenka, našeho nejlepšího hráče. Hlavním důvodem neúčasti české reprezentace je málo finančních prostředků. Jediným zástupcem ČR na tomto ME se stala Eva Poskočilová, naše jediná mezinárodní rozhodčí.

ME očima Evy Poskočilové

Během dvou březnových týdnů se v Srbsku uskutečnilo nejprve ME jednotlivců do 21 let a vzápětí následovalo ME týmů v kategoriích mužů, žen a seniorů, kterých jsem se už podruhé účastnila jako rozhodčí, takže jsem zažila obě dvě akce jako celek, ale navíc jsem spoustu zápasů viděla z toho nejlepšího místa u stolu.

Vítěz juniorského ME získá vedle trofeje, finanční výhry i dvouletou kartu do Main tour, což je nejprestižnější profesionální snookerová soutěž. Na turnaji startovalo 83 hráčů z celé Evropy. První tři dny se hrály skupinové zápasy, z nichž postupovalo nejlepších 48 do pavouka (vítězové skupin do druhého kola, druzí a třetí mezi sebou hráli o postup k těmto nasazeným). Do bojů zasáhli i Balázs Köles a Jakub Koniar ze Slovenska, kteří se podobné akce účastnili poprvé. Jakubovi se podařilo postoupit ze skupiny, Balázsovi bohužel ne, Jakub pak v prvním kole pavouka prohrál 4-1 s Irem Jasonem Devanem. Balázs ve skupinovém zápase s Irem Ryanem Croninem hodně vyváděl z míry PJ Nolana, který jako irský národní trenér sledoval svého svěřence i Balázsovův poněkud nestandardní přístup ke hře: poolové tágo, každý strk byl rána jako z děla (ono to třeba někam spadne)... PJ celý první frame jen obracel oči v sloup a chytal se za hlavu, Ryan nevěřil vlastním očím, co se to na stole děje, až se dostali k přenastavené černé. Na ní vyhrál

STÄTTIGKEIT

UBER A. H. ERMÄCHTIGUNG SR. K. U. K. APOSTOLISCHEN MAJESTÄT

4 KRONEN 169132

LOS ZUR XXXI. K. K. STAATSLOTTERIE

FÜR ZIVILWOHLTÄTIGKEITZWECKE DER IM REICHSRÄTE VERTRETENEN KÖNIGREICHE UND LÄNDER. DIESE 500.000 LOSE UMFASSENDE LOTTERIE ENTHÄLT 21.146 GEWINSTE IN BAREM GELDE IM GESAMTBETRAGE VON 625.000 KRONEN. DIE ZIEHUNG ERFOLGT ÖFFENTLICH IN WIEN AM 15. FEBRUAR 1912. DIE GEWINSTE WERDEN VOM 1. MÄRZ 1912 AN VON DER KASSA DER K. K. STAATSLOTTERIEN, WIEN III. VORDERE ZOLLAMTSSTRASSE 7, NACH ABZUG DER GESETZLICHEN GEBÜHR AN DIE ÜBERBRINGER DER ORIGINALLOSE AUSBEZAHLT ALLE GEWINSTE, WELCHE BINNEN 3 MONATEN NACH DER ZIEHUNG, D. H. BIS EINSCHLIESSLICH 15. MAI 1912 AUS WAS IMMER FÜR EINEM GRUNDE NICHT BEHOBBEN WERDEN, VERFALLEN ZU GUNSTEN DES WOHLTÄTIGEN UNTERNEHMENS K. K. LOTTOGEFÄLLSDIREKTION-WIEN IM SEPTEMBER 1911.

200.000 KRONEN-BETRAGT-DER-HAUPTTREFFER

K. K. Lotteriedirektion Wien

Také zavedení státní loterie demonstruje omyl loterijních úředníků týkající se předpokládané úspěšnosti této novinky. Platilo a stále platí, že je-li trh již nasycen, loterijní hra musí být buď zajímavější, nebo stát musí učinit kroky k omezení práv loterijních soutěžitelů. To se nestalo a předpoklady o úspěšnosti státních loterií se nenaplnily. Hráči samozřejmě zůstávali v zajetí malé loterie číselné, také je více lákaly losy ukládací. To vše ovlivňovalo nákup losů státních loterií určených k dobročinným účelům, který byl slabý navzdory jejich mimořádně nízké ceně a peněžním, nikoli věcným cenám. Vše samozřejmě ovlivňoval i mimořádně nízký objem výher, který z celkové herní jistiny dosahoval zhruba 33 %. Například z 300 000 emitovaných losů v r. 1873 byla prodána jen zhruba jedna třetina. Celkově se v průměru rozprodávala přibližně polovina vydaných losů. Výtěžky těchto loterií byly částečně kapitalizovány a následně byl vytvořen i fond, z něhož byly poskytovány periodické podpory a dary z milosti. Velkou zvláštností státní loterie byl její herní plán zavádějící nové pojmy - tzv. přední a zadní výhry, lidově řečeno přední a zadní losy. O co se vlastně jednalo? Zde je třeba loterijní úředníky pro změnu pochválit. Byl to totiž od nich velmi dobrý obchodní tah založený na znalosti lidské psychiky. Dvě čísla losů před čísly hlavních výher byly tzv. „přední losy“

K Nejvyššímu zmočení Jeho eis. a král. Apostolského Veličenství
 c. k. generální ředitelství státních loterií uspořádá

mimořádnou
c. k. loterii státní,
 jejíž ryzí výnos jest věnován
účelům válečné péče.

Loterie tato obsahuje 21.146 výher v hotových penězích úhrnnou sumou 625.000 korun.

Cena losu 4 koruny.

Tah bude dne 28. ledna 1915 o 6. hodině večer.

Losy lze koupiti buď ve větších částkách nebo jednotlivě u c. k. generálního ředitelství státních loterií ve Vídni, III., Vordere Zollamtstraße 5 (v oddělení loterií státních), nebo se tam mohou písemně objednat, přílohou náležitý za ně obnos v penězích. Mimo to prodávají se u c. k. loterijních úřadů, v loterijních sběrnách, tabakových trafikách, ve směnárnách, pak u berních, poštovních a telegrafních úřadů, u železničních a paroplavebních úřadů staničních, a to ve všech městech a znamenitých místech.

a dvě čísla losů za taženým výherním číslem byly „zadní losy“. Obojí vždycky vyhrávaly plánem stanovené nižší částky (například od 200 do 1000 korun) jako útěchu pro ty, kdo již byli neuvěřitelně blízko hlavní výhry. Jejich výplaty prováděla pokladna c. k. Generálního ředitelství státních loterií ve Vídni po srážce 20% poplatku z výher v hotovosti. Jmenovaný úřad měl samozřejmě eminentní zájem na rozprodeji co největšího počtu losů, proto umožnil, aby se prodejem losů zabývaly nejen trafiky, ale také pošty, směnárny, nově i berní, železniční a paroplavební úřady a nakonec i prodejny smíšeného zboží.

Všechny jmenované subjekty to ovšem dělaly pro peníze, tedy za provizi z tržby prodaných losů. Jejich řady od r. 1913 rozmnožily i prodejny právě vzniklé rakouské loterie třídní. Ve stejném roce byla emise a správa státních loterií odebrána c. k. Ředitelství loterního důchodku a předána Generálnímu ředitelství státních loterií ve Vídni, kde bylo zřízeno samostatné oddělení pro dobročinné loterie.

První československé loterijní předpisy z roku 1919 umožnily státu přímo provozovat jen dvě loterijní aktivity - třídní loterii a státní dobročinnou loterii (přesněji Československou třídní loterii a v prvním slosování také Československou státní dobročinnou loterii). Jejich organizaci měl na starosti podnik Státní loterie.

Již při vzniku I. státní dobročinné loterie byla stanovena její základní pravidla - nízká a pevně daná cena losu 5 K, jedno slosování ročně a veškeré výhry pouze peněžité. Ze státní dobročinné loterie nezískávala loterijní správa přímo pro sebe vůbec žádné prostředky a celý docílený výtěžek byl rozdělován dobročinným korporacím. Novinkou bylo rozšíření řad prodejců losů též na instituce, mezi něž byl výtěžek na základě dohody mezi ministerstvem financí, ministerstvem sociální péče a ministerstvem veřejného zdravotnictví, respektive ministerstvy, do jejichž působnosti spadaly loterie podporované spolky, rozdělován. Pravidla dělení příjmů byla zakotvena ve Směrnici pro stanovení postupu

1. státní dobročinná loterie

ve prospěch invalidů, vdov a sirotků po padlých.

Tah neodvolatelně 29. října 1919 o 6. hodině večerní.

☛ Cena losu 5.— K. ☚

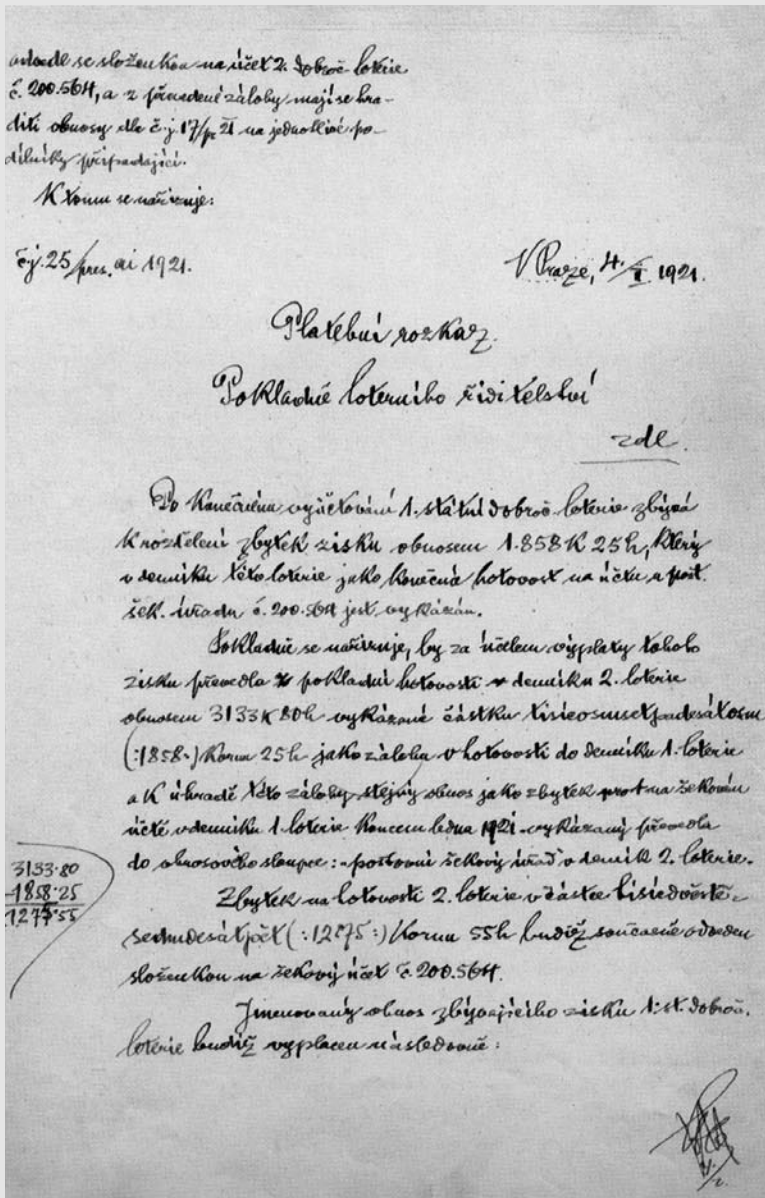
Loterie obsahuje 11.644 výhry v hotových penězích úhrnem 300.000 K.

Plán dobročinné loterie:

Výhry:	1	100.000	korun
	1	30.000	"
	1	10 000	"
	1	4.000	"
	1	3.000	"
	1	2.000	"
	1	1.000	"
	2 po 500	1.000	"
	5 " 400	2.000	"
	10 " 300	3.000	"
	20 " 200	4 000	"
	100 " 100	10 000	"
	1.500 " 20	30.000	"
	10.000 " 10	100.000	"
		300.000	korun

Losy lze koupiti u loterního ředitelství v Praze-I. 748, v prodejnách třídní loterie, tabáčních trafikách, u poštovních, berních, železničních a jiných státních úřadů.

Jeden los může i více výher učiniti.

Návrh rozdělení prostředků osobně připravil a podepsal tehdejší ředitel Loterního ředitelství Antonín Kolbaba

při rozvržení výtěžku státní dobročinné loterie. Podle ní směly přidělit obdržený jen instituce sledující dobročinné účely a vyžadující podporu. Ty by jistě inkasovaly mnohem vyšší částky, kdyby i v Československu neplatilo přejaté císařské nařízení č. 281/1916 ř. z. o 25% poplatku z výher. Hrály by se totiž víc, neboť výhry by byly pro hráče skutečně zajímavé. Není účelem této knihy zmapovat všech 48 číslovaných státních dobročinných loterií (celkem jich však bylo víc, neboť poslední, jak již uvedeno, číslovány nebyly), a proto

se věnujeme jen těm nejzajímavějším. Úzce formulovaný účel první státní dobročinné loterie se ještě vešel přímo na los a zněl: ve prospěch invalidů, vdov a sirotků po padlých. Cena losu samozřejmě odpovídala uvedeným zásadám a činila 5 K. Z náborových letáků jakož i z textu samotných losů vyplývalo, že loterie „obsahovala“ 11 644 výher v hotových penězích, úhrnem za 300 000 K. První cenou bylo 100 000 K, nejnižší výhrou 10 K. A zde je první zvláštnost losů I. státní dobročinné loterie. Původně totiž autor návrhu

(Levý) umístil do levého sloupce uprostřed údaj o tom, že výhry budou bez veškerých srážek, a losy tak byly vtištěny. Tato část však musela být před distribucí losů dodatečně přetištěna tak, aby údaj „bez veškerých srážek“ nebyl čitelný. Na losech dalších emisí již sdělení samozřejmě chybělo. Slosovací plán předpokládal vydání 250 000 losů, což také bylo dodrženo. Abychom si dokázali představit průběh slosování a mohli je porovnat s loterií třídní, proberme si detailně i průběh tahu. Slosování se konalo 29. října 1919 o 6. hodině večerní v tažební síni Loterního ředitelství v Praze. Při tahu byla postavena dvě kola štěstí, a sice větší s čísly všech 250 000 losů a menší se 144 lístky, na nichž byly udány obnosy větších výher. Nejdříve byly taženy větší výhry, a to tím způsobem, že z většího kola obsahujícího 250 000 čísel byla tažena jednotlivě čísla losů a z druhého kola současně výhry připadající na právě tažená čísla. Poté bylo taženo jednotlivě 15 a pak 100 čísel, na něž na každé připadla celá skupina jednoho sta výher po 20, případně 10 K, a to z té stovky, ke které to číslo náleželo (bylo-li například taženo číslo 11 111, pak vyhrávala čísla od 11 101 až do 11 200 včetně). Na jeden los tak uvedeným způsobem mohlo připadnout i více výher, na což z reklamních důvodů upozorňoval i text losu. Veškerých 11 644 skutečně vylosovaných výher bylo vyplaceno v hotových penězích po srážce poplatku 25 % podle zmíněného císařského nařízení z roku 1916. Výhry vyplácela doručitelům tažených losů pokladna Loterního ředitelství v Praze a první šťastní výherci se dostavili již 3. listopadu 1919. Vedle výherců se pak mohli radovat i jednotliví žadatelé o rozdělení výtěžku, tedy spolky a korporace uznané za potřebné. Museli si však počkat až do 28. února 1920, kdy loterijní správce Tomáš Drahokoupil podepsal bilanci této I. státní dobročinné loterie a již se vědělo, kolik se bude rozdělovat. Hotový materiál pak předal účetnímu radovi účetny Loterního ředitelství Hobzovi, aby bilanci přezkoušel a uznal správnost, což se stalo 15. března 1920. Tímto dnem byl vytvořen právně bezchybný podklad

<u>Bilance</u>			
<u>1. státní dobročinné loterie.</u>		<u>Vydání</u>	
1	Prodané losy 146.209/ po 5 Kč	231.045	-
2	Províse prodávacím a snížení cena úhradám	203.791	-
3	Výhry dle plánu	300.000	-
4	25% poplatků z vropadlých výher (z pol. 3 příjmu)	14.355	-
6	Náklady a inventur	20.688	32
7	Tiskopisy	43.398	50
8	Reklama a inseráty	10.721	-
9	Platy zaměstnanců	54.068	-
10	Kancelářské výlohy	939	80
11	Různé výlohy	2.505	41
12	Nisk	582.024	69
5	Celovec 25% poplatku (pol. 5 příjmu)	32.156	25
		1.119.181	78
		<u>1.495.692</u>	<u>97</u>

V Praze, 28. února 1920

LOTERNÍ ŘEDITELSTVÍ V PRAZE
Oddělení pro státní dobročinnou loterii

Zkoušeno a správným uznáno!

Účárna
loterního ředitelství v Praze

V Praze, dne 15. března 1920.

Toušar Dubokouřil
loterní správce.

Kobza

Z bilance reprodukuje pouze výdajovou část, příjmová část uvádí jen sumu za prodané losy

pro rozdělení výtěžku loterie mezi osm žadatelů, z nichž zmiňme Spolek vdov záložních důstojníků v Praze, Organizaci československých válečných invalidů důstojníků v Praze, Zemský úřad pro péči o válečné poškozence v Čechách a Československý Červený kříž, Celkově bylo děleno 580 380 K a tři haléře.

Rozdělením výtěžku však práce na loterii neskončila. Její účetní uzávěrka byla všemi oprávněnými podepsána až 5. března 1921. Bez deseti dnů trvalo rok, než bylo možné loterii uzavřít. A co se v mezidobí dělo? Především se vymáhaly nedoplatky od prodejců. Tak např. Polka Michejda Gabriela z Těšína nedoplatila 36 K, takže bylo rozhodnuto stáhnout si tuto

částku z její loterijní jistiny. Ostatně výkaz nedoplatek na str. 116 na celkovou částku 1291 K je jednou z ilustrací této kapitoly. Druhá dobročinná státní loterie byla povolena 20. ledna 1920 ve prospěch povznesení národní hygieny, tedy zlepšení národního zdraví, s tahem 5. října 1920.

(Pokračování příště)